

# ASIMETRI



# LISA HALLIDAY

Çeviri: Begüm Kovulmaz

domingo



ASİMETRİ  
LISA HALLIDAY

Özgün ismi: Asymmetry  
© 2018 Lisa Halliday

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:  
© 2019 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.  
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.  
Sertifika No: 12746

Çeviri: Begüm Kovulmaz  
Editör: Algan Sezgintüredi  
Özgün kapak görseli ve fotoğrafı: Bianca Chang  
Özgün kapak tasarımı: Siulen Design  
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 068 3

Baskı: Ocak 2019  
Optimum Basım  
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1  
34295 Küçükçekmece İstanbul  
Tel: 0212 463 71 25 Sertifika No: 41707

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.  
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt.  
No: 4/10 Beyoğlu İstanbul  
Tel: (212) 245 08 39  
e-posta: domingo@domingo.com.tr  
www.domingo.com.tr

Theo için



# İÇİNDEKİLER

I

Budalalık

1

II

Çılgınlık

119

III

Ezra Blazer'ın  
Desert Island Discs Programı Kaydı

233



# I BUDALALIK

Düſe kalka yaſıyoruz hepimiz, anlaſılmaz bir idam  
hükmü altında...

–MARTIN GARDNER, *The Annotated Alice*





**ALICE YAPACAK HİÇBİR ŞEY** olmadan kendi başına oturmaktan çok sıkılmaya başlamıştı; arada bir kucağındaki kitabı okumaya çalışıyordu ama sayfalar upuzun paragraflarla doluydu ve hiç tırnak işareti yoktu ve tırnak işareti olmayan bir kitabın, diye düşündü Alice, amacı nedir ki?

Günün birinde bir kitap yazıp yazmayacağını düşünürken (biraz aptalca bir düşünceydi çünkü hiçbir şeyi bitirdiği görülmemişti) kır bukleli bir adam, elinde köşedeki Mister Softee'den alınmış bir külâh dondurmayla gelip yanına oturdu.

“Ne okuyorsun?”

Alice kitabı gösterdi.

“İçinde karpuzlar olan kitap mı bu?”

Kitapta henüz karpuz sözcüğü geçmemişti ama Alice yine de başını salladı.

“Başka ne okursun?”

“Ah, eski şeyler genellikle.”

Bir süre konuşmadan yan yana oturdular; adam dondurmasını yedi, Alice kitabını okuyormuş gibi yaptı. Art arda önlerinden geçen iki koşucu dönüp onlara baktı. Alice adamın kim olduğunu biliyordu –yanına oturduğu anda tanımış, yanakları karpuz gibi kızarmıştı– ama şaşkınlıktan öylece bakakalmış, çalışkan bir bahçe cücesi gibi kucağında açık duran aşılmaz sayfalara dikmişti gözlerini. Sayfalar betondan yapılmıştı sanki.

“Pekâlâ,” dedi adam, ayağa kalkarak. “Adın nedir senin?”

“Alice.”

“Eski şeyleri seven Alice. Görüşürüz.”

Ertesi pazar, Alice aynı yerde oturmuş, başka bir kitabı okumaya çalışıyordu. Bu seferki, öfkeli bir yanardağ ve karnı şişen bir kral hakkındaydı.

“Sen,” dedi adam.

“Alice.”

“Alice. Neden okuyorsun bu kitabı? Yazar olmak istediğini sanıyordum.”

“Kim söyledi bunu?”

“Sen söylemedin mi?”

Çikolatasının köşesinden bir parça koparıp Alice’e uzatırken eli hafifçe titriyordu.

“Teşekkürler,” dedi Alice.

“Rica ederim,” dedi adam.

Alice, çikolatayı yerken adamı merakla süzdü.

“Şu fıkrayı biliyor musun? Honolulu’ya uçan bir adam, yanındaki yolcuya, ‘Nasıl söyleniyor, Hawaii diye mi yoksa Havaii diye mi?’ der. ‘Havaii,’ der diğer adam. ‘Teşekkürler,’ der ilk yolcu. Diğer adam da, ‘Rica ederim,’ der. ‘Ben Vaşington’dan geliyorum, ya siz?’”

Hâlâ çikolatasını çiğneyen Alice güldü. “Bir Yahudi fıkrası mı bu?”

Yazar bacak bacak üstüne attı, ellerini kucağında kavuşturdu. “Sence?”

Üçüncü pazar, adam Mister Softee’den iki külah dondurma getirip birini ona ikram etti. Alice çikolatayı kabul ettiği gibi dondurmaya da kabul etti çünkü dondurma erimeye başlamıştı ve zaten birden fazla Pulitzer kazanmış yazarlar etrafta dolanıp başkalarını zehirlemeye kalkmazdı.

Dondurmalarını yiyip çimleri gagalayan güvercinleri seyrettiler. Mavi sandaletleri elbisesinin zikzak deseniyle uyumlu Alice, güneşin altında ayaklarını esnetti.

“Pekâlâ. Miss Alice. Var mısın?”

Alice ona baktı.

Adam Alice'e baktı.

Alice güldü.

"Var mısın?" diye tekrarladı adam.

Dondurma külâhına dönen Alice, "Yokum demem için neden yok herhalde," dedi.

Yazar ayağa kalkıp elindeki kirli peçeteyi attı, Alice'in yanına döndü. "Aslında bir sürü var."

Alice kaşlarını çatıp ona baktı, sonra gülümsedi.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi beş."

"Erkek arkadaşın var mı?"

Alice başını iki yana salladı.

"İşin?"

"Editör asistanıyım. Gryphon'da."

Adam elleri cebinde, çenesini hafifçe kaldırdı. Cevabı makul bulmuş gibiydi.

"Peki o zaman. Gelecek cumartesi birlikte bir yürüyüş yapalım mı?"

Alice başını salladı.

"Saat dörtte burada?"

Alice başını yeniden salladı.

"Numaranı alsam iyi olur. Ne olur ne olmaz."

Koşanlardan biri daha yavaşlayıp adama bakarken, Alice numarasını kitabının arasından çıkardığı ayraçın üstüne yazdı.

"Nerede kaldığını unutacaksın," dedi yazar.

"Önemli değil," dedi Alice.

Cumartesi yağmur yağdı. Alice banyonun damalı zeminine oturmuş, kırılan klozet kapağının vidasını bir tereyağı bıçağıyla sıkıştırılmaya çalışıyordu, cep telefonu biyledi: GİZLİ NUMARA ARIYOR.

"Alo, Alice? Ben Mister Softee. Neredesin?"

"Evide."

"Evin nerede?"

“Seksen Beşinci Cadde ile Broadway’in köşesi.”

“A, şuracık. Teneke kutulara bir ip geçirip konuşabiliriz.”

Alice Amsterdam’ın üzerinde dev bir ip gibi asılı duran, konuştuğları zaman titreyen bir kablo hayal etti.

“Pekâlâ, Miss Alice. Ne yapalım dersin? Buraya gelip biraz sohbet etmek ister misin? Yoksa başka bir gün mü yürüyüş yapalım?”

“Oraya gelirim.”

“Buraya gelirsin. Çok güzel. Dört buçuk diyelim mi?”

Alice adresi eski bir zarfın üzerine yazdı. Sonra elini ağzının üstüne koyup bekledi.

“Aslında, beş desek daha iyi. Beşte burada görüşelim mi?”

Yağmur yaya kaldırımlarını kaplayıp ayaklarını sırlıslam etti. Amsterdam boyunca suları sıçratarak ilerleyen araçlar yağmursuz havalardakinden çok daha hızlı gidiyorlardı sanki. Kapıcı çarmıha gerilircesine kenara çekilip yol açarken Alice, kendinden emin bir tavırla içeri girdi: uzun adımlar, şişen yanaklar, dışarı silkelenen şemsiye... Asansör baştan aşağı pirinç kabartmalarla doluydu. Ya çok fazla sayıda kat çıkıyordu ya yavaş ilerliyordu çünkü Alice’e pirinç yüzeylerde kendine bakıp kaşlarını çatmak ve neler olacağını düşünüp kaygılanmak için yeterince zaman kaldı.

Asansör kapıları açılınca, altı tane gri kapının sıralandığı bir koridora çıktı. İlk kapıyı tıklatacağı ki asansörün diğer tarafındaki kapılardan biri aralandı ve elinde bardak olan bir el uzandı dışarı.

Alice su dolu bardağı aldı.

Kapı kapandı.

Alice sudan bir yudum aldı.

Kapı yeniden ve sonuna kadar, adeta kendi kendine açıldı. Alice duraksadı, elinde su bardağıyla kısa hole girdi: Holün sonundaki aydınlık, beyaz ışıklı odada, başka şeylerin yanında bir çizim masası ve şaşılacak kadar geniş bir yatak vardı.

“Bana çantayı göster,” dedi arkasından gelen ses.

Alice söyleneni yaptı.

“Şimdi onu aç, lütfen. Güvenlik nedeniyle.”

Alice çantasını aralarındaki cam sehpaye koyup açtı. Cüzdanını çıkardı: İyice eskimiş ve yırtık, kahverengi deri bir erkek cüzdanıydı. Bir dolara alınmış, bir dolar çıkmış bir kazı kazan kartı. Bir dudak nemlendiricisi. Bir tarak. Bir anahtarlık. Bir saç tokası. Mekanik bir kalem. Birkaç bozukluk ve son olarak, avucuna mermi gibi dizdiği üç tane tampon. Hav. Pislik.

“Telefonun yok mu?”

“Evde bıraktım.”

Adam cüzdanı aldı, sökülmüş dikişlerini yokladı. “Utañ ve-rici bir şey bu, Alice.”

“Biliyorum.”

Cüzdanı açtı, bankamatik kartını, kredi kartını çıkardı; zamanı geçmiş bir Dunkin’ Donuts hediye kartına, ehliyetine, üniversite kimliğine, yirmi üç dolar parasına baktı. Kartlardan birini havaya kaldırdı: “Mary-Alice.” Alice burnunu kırıştırdı.

“Mary adını sevmiyorsun.”

“Sen seviyor musun?”

Hangi versiyonunu tercih ettiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi önce karta, sonra kıza baktı. Başını salladı, kartları sıraya koydu, masasından aldığı lastik bandı kartlara ve banknotlara tutturdu, desteyi Alice’in çantasına koydu. Cüzdanı daktiloya çekilmiş müsveddelerle dolu tel örgü bir çöp sepetine attı. Çöp kutusuna bakınca bir an sinirlendi.

“Pekâlâ, Mary-Alice...” Oturdu, Alice’e de oturmasını işaret etti. Okuma sandalyesinin oturağı, Porsche koltuğu misali siyah deriden ve alçaktı. “Senin için başka ne yapabilirim?”

Alice çevresine bakındı. Çizim masasında duran yeni daktilo edilmiş yazılar dikkatini çekti. Masanın arkasındaki iki yana açılan cam kapılardan küçük bir balkona çıkılıyordu. Üst kattaki balkon, burayı yağmurdan koruyordu. Arkadaki kocaman yatak öyle özenli yapılmıştı ki hijyenik görünüyordu.

“Dışarı çıkmak ister misin?”

“Olur.”

“Kimse diğerini aşağı atmayacak, anlaştık mı?”

Alice gülümsedi, bir buçuk metre öteden adama elini uzattı. Yazar bakışlarını indirip uzun bir an boyunca kuşkuyla bu ele baktı: Sanki kızın avucunda şimdiye dek sıkıldığı bütün ellerin avantaj ve dezavantajları yazıyordu.

“Yeniden düşündüm de,” dedi, “buraya gel.”

Teni kırışık ve serindi.

Dudakları yumuşaktı ama hemen arkalarında dişleri vardı.

Alice’in çalıştığı ofiste, lobideki duvarda onun adına düzenlenmiş en az üç Ulusal Kitap Ödülü sertifikası asılıydı.

İkinci seferinde, kapıyı çaldığı zaman birkaç saniye boyunca içerden ses gelmedi.

“Benim,” dedi Alice kapıya.

Kapı aralandı, bir el ona bir kutu uzattı.

Alice kutuyu aldı.

Kapı kapandı.

Kutunun üstünde, pek şık altın sarısı harflerle *Lincoln Stationers* yazıyordu. İçindeki tek kat incecik beyaz kâğıdın altında şarap rengi, bozuk para bölmeli ve banknot kısaçlı bir cüzdan vardı.

“Aman Tanrım!” dedi Alice. “Öyle güzel ki. Çok teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedi kapı.

Yeniden bir bardak su uzattı ona.

Yeniden yatağı bozmadan yaptılar yapacaklarını.

Onu susturmak istemişçesine kazağının üzerinden iki eliyle iki memesini tuttu.

“Bu daha büyük.”

“Hı,” dedi Alice, mutsuz bir ifadeyle aşağı bakarken.

“Hayır, hayır, bir kusur değil bu. Hiçbir çiftte birbirinin tıpkısı yoktur.”

“Kar taneleri gibi mi?” diye sordu Alice.

“Kar taneleri gibi,” diye onayladı adam.

•••

Adamın karnının altından göğüs kemiğine kadar yükselen pembe, fermuarı andıran bir yara izi vardı. Bir diğeri kasığından ayak bileğine iniyordu. İki iz daha, belinin üstünde belli belirsiz bir inceltme işareti oluştuyordu. Bunlar yalnızca öndekilerdi üstelik.

“Kim yaptı bunu?”

“Norman Mailer.”

Alice külötlü çorabını çekiştirirken o doğrulup Yankees maçını açtı. “Uu, beyzbolu çok severim,” dedi Alice.

“Öyle mi? Hangi takımı tutuyorsun?”

“Red Sox. Küçükken büyükannem beni her yıl Fenwey’e götürdü.”

“Hâlâ hayatta mı büyükannen?”

“Evet. Numarasını ister misin? Aynı yaşta sayılırsınız.”

“İlişkimizin benle dalga geçebileceğin safhasına gelmedik henüz, Mary-Alice.”

“Biliyorum,” diye güldü Alice. “Affedersin.”

Jason Giambi’nin sahanın sol orta bölümüne attığı topu seydiler.

“Ah!” dedi yazar ayağa kalkarak. “Az kalsın unutuyordum. Sana bir kurabiye almıştım.”

Birbirlerine bakarak oturlarken, örneğin onun küçük, cam yemek masasında veya Alice yatakta, o koltuğundayken, adamın başının hafifçe sola doğru, adeta atan kalbinin ritmiyle sallandığını fark etmişti.

Ve omurgasından üç kez ameliyat olmuştu, yani yapabilecekleri ve yapamayacakları şeyler vardı. Yapmamaları gereken.

“İncinmeni istemiyorum,” dedi Alice, kaşlarını çatarak.

“Onun için biraz geç.”

Artık yatağı kullanıyorlardı. Yatağın şiltesi özel ortopedik malzemeden yapılmıştı ve Alice bu yatakta kendini dev bir



şekerlemenin içine yavaş yavaş gömülür gibi hissediyordu. Başını yana çevirince dairenin iki katlı pencerelerinden yağmur altında kalabalık ve ciddi duran şehir merkezi silüetini görebiliyordu.

“Ah, Tanrım. Ah, İsa. Ah, İsa. Ah, İsa aşkına. Ne yapıyorsun? Ne... Ne yaptığını... Biliyor musun sen?”

Daha sonra, Alice bir kurabiye yerken:

“Sana kim öğretti onu, Mary-Alice? Kimle birlikte oldun?”

“Kimse öğretmedi,” dedi kucığına düşen kırıntıyı alıp ağzına götüren Alice. “Neyin daha iyi geleceğini hayal edip yapıyorum sadece.”

“Hayal gücün epey kuvvetliymiş, o kadarını söyleyeyim.”

Yazar ona denizkızı diyordu. Alice nedenini bilmiyordu.

Klavyesinin yanındaki beyaz kâğıt yığınının en üstündeki sayfada şöyle yazıyordu:

*Uzun zamandır boş bir kapsın, sonra istemediğin bir şey büyüyor, içine aslında yapamayacağın bir şey doluyor. Şans Tanrısı yaratıyor içimizde... Sanatsal çabalar büyük sabır istiyor.*

Ve onun altında:

*Bence bir sanatçı, istediğinde birtakım deneyimlerin içinden yan yan geçebilen güçlü bir bellekten başka bir şey değildir...*

Buzdolabını açtığı anda, dolabın sapına bağlanan altın Beyaz Saray madalyası gürültüyle dolap kapısına çarptı. Alice yatağa döndü.

“Tatlım,” dedi adam. “Prezervatif takamam. Kimse takamaz.”

“Peki.”

“Hastalıklar konusunda ne yapacağız peki?”

“Şey, ben sana güveniyorum, eğer sen de—”

“Kimseye güvenmemelisin. Ya hamile kalırsan?”

“Ah, onu merak etme sen. Krtaaj yaptırırım.”

Daha sonra, kız banyoda yıkanırken bir kadeh beyaz şarap uzattı.

Onlara baayınlık kurabiyeleri deniyordu ve her günkü yürüyüşü sırasında nnden geçtiği Columbus Fırını’ndan alıyordu onları. Kendisi yememeye çalışıyordu. İçki de içmiyordu, aldığı ilaçlardan biriyle içki içmemesi gerekiyordu. Fakat Alice için Sancerre veya Pouilly-Fuissé şışeleri alıyor ve ona istediği içkiyi koyduktan sonra şışeyi tıpalayıp eve giderken götürsün diye kapının yanına bırakıyordu.

Bir akşam, kurabiyesinden birkaç ısırık alan Alice içkisinden bir yudum alınca tiksiniş gibi ama zarifçe yüzünü buruşturdu.

“Ne oldu?”

“Pardon,” dedi kız. “Nankörlük etmek istemiyorum ama bunlar, işte, bir arada iyi gitmiyorlar.”

Yazar bir süre düşündü, sonra kalkıp mutfağa gitti, bir bardakla bir şışe Knob Creek getirdi.

“Şunu dene.”

Kurabiyeden bir ısırık alıp içkiden bir yudum alan kızını açlıkla seyretti. Bourbon alev gibi indi aşağı.

Alice ksrd. “Harika,” dedi.

Diğer hediyeler:

Son derece makul, analog, su geçirmez bir saat.

Allure Chanel eau de parfum.

Amerikan Müziđi Efsaneleri serisinden otuz pulluk bir sayfa. Sayfadaki sanatçılardan bazıları: Harold Arlen, Johnny Mercer, Dorothy Fields ve Hoagy Carmichel.

Mart 1992 tarihli bir *New York Post* gazetesinin ilk sayfası. Manşet: “Yedek Kulbesinde Tuhaf Seks Eylemi.”